

hvor der netop er saadanne givne Punkter som Kjøbenhavn og Korsør. Under saadanne Omstændigheder anseer jeg det for høist vigtigt nøie at undersøge og prøve de forskjellige Sernbanelinier, som man vil lægge i Sylland, underkaste dem, siger jeg, den nøiagtigste Prøvelse, forinden det er for silde at træffe saadanne hensigtsmæssige Forandringer, som man senere kunde ønske. Jeg anseer det for saa vigtigt, at jeg endog vilde ansee det for meget betænkeligt, hvis enkelte Medlemmer her i Salen tog Initiativet i denne Sag og fremkom med et Forslag, i hvilket der laa noget Sundt til Grund, saa at afvise det. Men hvormeget mere og større Opfordring er der da ikke, naar Forslaget kommer fra Regjeringen, som dog ganske anderledes er i Stand til at staffe de nøiagtige Undersøgelser, der ere nødvendige for en Sag som denne, som ganske anderledes er i Stand til at hidstaffe hele det tekniske Materiale for at have nogen bestemt Mening i saa Henseende, og jeg vil endvidere tilføie, at der er endnu større Opfordring for os til at tage dette under Overveielse, naar et Forslag som dette kommer fra den samme Regjering, der har givet den tidligere Lov, hvori der nu foreslaaes Forandringer; thi man kan dog virkelig ikke antage, at Regjeringen for sin Fornøielses Skyld vil foreslaae en saadan Forandring, men at den netop gjør det, fordi den anseer det for sin uafviselige Pligt at foreslaae Forandringen, inden det bliver for sildigt at komme frem dermed. Jeg har rigtignok hørt Meget indvende imod denne Lov af den Grund, at derved vilde skee et Brud paa en tidligere truffen Overeenskomst, men jeg maa oprigtig tilstaae, jeg forstaaer ikke denne Tanke. Jeg kan ikke indsee, at der ved Loven af 10de Marts 1861 er truffen en Overeenskomst mellem bestemte kontraherende Parter, som ikke kunde være Gjenstand for Forandring. Meningen er jo ikke, at vi sidde her for at træffe Transaktioner, men vi sidde her for at vedtage Love, og Loven af 10de Marts maa altsaa ligesaa godt som enhver anden Lov kunne være Gjenstand for Forandring, naar det efter nøie Prøvelse og Undersøgelse viser sig hensigtsmæssigt og rigtigt at gjøre Forandring deri. Jeg kan ikke paa nogen Maade indsee, hvad i al Verden

den heftige Modstand skal bethyde, som man gjør mod denne Lov, og hvorfor man med saamegen Heflighed modsætter sig en Forandring af den tidligere vedtagne Linie og ikke vil tillade, at den bliver undergivet en ny og nærmere Undersøgelse; thi er man saa overbevist om den tidligere vedtagne Linies Rigtighed, saa kan man netop med Rolighed lade den underkaste en ny Undersøgelse, overbevist om, at den rigtige Anstuelse dog vil trænge sig frem og gjøre sig gjældende, men er man derimod ikke paa det Rene med sig selv, saa er det netop det ene Rigtige og Fornuftige, at Spørgsmaalet bliver undersøgt paany, for at vi kunne faae en Linie, hvormed hele Samfundet bedst kan være tjent. Meningen er jo dog ikke, at vi skulle sidde her som Talsmænd for den eller den Egn eller By eller Gaard, men at vi skulle sidde som Repræsentanter for Landet og søge at naae det Resultat, hvormed hele Samfundet bedst kan være tjent. Hvad nu angaaer disse enkelte omhandlede Linier, der have været under Omtale, da skal jeg ikke videre indlade mig paa at afgjøre, hvilken af dem jeg saaledes troer ubetinget at burde foretrække, men jeg skal suspendere min Dom i saa Henseende, indtil Sagen foreligger paany til Behandling her i Thinget fra det Udvalg, som jeg forudsætter vil blive nedsat. Jeg skal kun i Forbigaaende bemærke, at efter det Skøn, jeg har været i Stand til at anstille om de omhandlede Linier, saa er Linien over Horsens-Tebsstrup-Fuldbro-Ullerup til Narhuus med Vandveien fra Fuldbro over Ny til Silkeborg den, som jeg navnlig af finansielle Grunde troer at burde foretrække. Jeg skal paa Sagens nuværende Standpunkt ikke videre udtale de Grunde, hvorfor jeg troer at kunne slutte mig til denne Linie, da der er saa mange Andre, som have foretrukket denne Linie og anført deres Grunde derfor, at jeg ganske skal slutte mig dertil. Jeg troer blot, inden jeg slutter, at burde bringe den høitærede Minister min Tak, fordi han har villet forelægge dette Lovudkast, som jeg anseer for at være af megen Vigtighed, og jeg maa som Syde paa det Bestemteste indfistere paa, at denne Sag gaaer videre og undergives en nøiagtig og omhyggelig Undersøgelse og Prøvelse.